

Arrest

nr. 300 978 van 2 februari 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 januari 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 19 januari 2024.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van meester A. SAKHI MIR-BAZ die verschijnt voor de verzoekende partij en van meester M. DUBOIS, die loco meester T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 oktober 2023 diende verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Op 31 oktober 2023 werd een terugnameverzoek gericht aan de Kroatische autoriteiten.

Op 15 december 2023 bracht de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) Kroatië op de hoogte van het feit dat zij niet binnen de in artikel 25, 1 van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening) bepaalde termijn hadden geantwoord op het terugnameverzoek, waardoor Kroatië de verantwoordelijke lidstaat werd op grond van artikel 25, 2.

Op 19 januari 2023 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). De gemachtigde besluit dat Kroatië de bevoegde lidstaat is om het verzoek om internationale bescherming te behandelen.

Dit is de thans bestreden beslissing, die op 22 januari 2024 aan verzoeker werd ter kennis gebracht en luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

naam: H.

voornaam: S.

geboortedatum: (...)2004

geboorteplaats: A.

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25 §2 van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer H. S., verder de betrokkene genoemd, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, bood zich op 16.10.2023 aan bij onze diensten met de bedoeling een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Betrokkene diende formeel zijn verzoek in op 16.10.2023. Betrokkene verklaarde dat hij nergens eerder een verzoek indiende.

Onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene reeds een verzoek tot internationale bescherming indiende in Kroatië op 30.09.2023.

Bij zijn aanmelding verklaarde de betrokkene te zijn geboren op 30.09.2007 en dus minderjarig te zijn. Onze diensten meldden de betrokkene aan bij de Dienst Voogdij, waarbij twijfel werd geuit betreffende de verklaarde leeftijd. Op 19.10.2023 werd door het St-Rafaëlziekenhuis in Leuven een medisch onderzoek verricht om na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. Het resultaat van dit onderzoek luidde dat de betrokkene op 19.10.2023 een leeftijd had van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. De op 16.10.2023 ingestelde voogdij werd bijgevolg opgeheven en de geboortedatum van betrokkene werd aangepast naar 30.09.2004.

Betrokkene werd in het kader van zijn verzoek gehoord op 27.11.2023. Betrokkene verklaarde ongehuwd te zijn eng een kinderen te hebben. Hij stelde verder geen familieleden te hebben die in België of een andere lidstaat verblijven. Tijdens het persoonlijk onderhoud kon betrokkene geen identiteitsdocumenten voorleggen, hij verklaarde nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort.

Betrokkene verklaarde dat hij Afghanistan na de machtsovername door de taliban. Hij reisde te voet en per auto via Iran (1 maand) naar Turkije waar hij ongeveer 2 jaar verbleef. Hij trok te voet de grens met Bulgarije over en trok te voet en per auto via onbekenden landen (1,5 week) en Bosnië (1,5 week) naar Kroatië waar hij slechts een dag verbleef. Betrokkene verklaarde dat hij zijn vingerafdrukken moest geven in Kroatië maar stelde dat hij er geen verzoek om internationale bescherming indiende. Hij reisde vervolgens te voet en per auto via Slovenië en onbekende landen naar België waar hij op 15.10.2023 aankwam.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een

overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene antwoordde dat hij naar België kwam en hier een verzoek indiende omdat enkele vrienden naar hier kwamen, hij is hen simpelweg gevolgd. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Kroatië omdat de mensen er niet vriendelijk waren en hij er werd geslagen door de politie. Hij stelde dat hij er ook geen eten kreeg. Op 31.10.2023 verstuurden wij een terugnameverzoek naar de Kroatische instanties. Het verzoek aan de Kroatische instanties werd niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Kroatië met toepassing van artikel 25(2) op 15.11.2023 de verantwoordelijke lidstaat werd. Ze werden hiervan op de hoogte gesteld op 15.12.2023.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Kroatische instanties werden bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek dd. 15.11.2023 verantwoordelijk voor de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming.

Hieromtrent merken we op dat Verordening 604/2013 uitdrukkelijk de mogelijkheid voorziet van een impliciet akkoord en de verantwoordelijke lidstaat in dat geval tot dezelfde verplichtingen is gehouden als in geval van een expliciet akkoord.

Indien zou worden aangehaald dat het impliciet akkoord dd. 15.11.2023 van de Kroatische instanties onvoldoende waarborgen biedt, willen we benadrukken dat de overname van betrokkene aan Kroatië verzocht werd met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013: Dit artikel stelt: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek

in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af".

Dit betekent dat zijn verzoek nog hangende is en niet het voorwerp was van een finale beslissing. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. De Kroatische instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Kroatië "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Kroatië partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM wat betekent dat er kan van worden uitgegaan dat de Kroatische instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Kroatië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent ook te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Kroatië staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Kroatische instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Kroatië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

In verband met het stilzwijgend akkoord van Kroatië verwijzen we naar artikel 25(2) van Verordening 604/2013:

"Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 genoemde termijn van één maand of twee weken, staat gelijk met aanvaarding van het verzoek en houdt de verplichting in om de betrokken persoon terug te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst." Dit toont duidelijk aan dat Kroatië de verplichting heeft om betrokkene over te nemen en te zorgen voor passende regelingen zoals onder meer effectieve toegang tot de asielpcedure in Kroatië. Dit impliceert ook dat de Kroatische instanties de persoonlijke vluchtmotieven van betrokkene op een objectieve en gedegen wijze zullen onderzoeken. Indien er wordt gesteld dat er rekening moet worden gehouden met het non-refoulement beginsel vermits er geen enkele garantie is dat betrokkene internationale bescherming zal krijgen in Kroatië en dat hij niet teruggestuurd zal worden naar zijn land van herkomst of gewoonlijk verblijf, willen we opmerken dat betrokkene tevens ook niet over deze garantie beschikt in België en dat betrokkene de mogelijkheid heeft om internationale bescherming te vragen in Kroatië en dat er geen indicaties zijn dat betrokkene niet de mogelijkheid zal hebben om internationale bescherming te verkrijgen in Kroatië op basis van internationale en Europese regelgeving.

In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe

verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak ("Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië", 22.10.2019, pagina's 13 en 14, <https://eur-lex.europa.eu/legalcontent/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52019DC0497&from=EN>).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog en het Kroatische Rode Kruis. In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het stelt vast dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en formuleerde daartoe een aantal aanbevelingen. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld ('Based on observations, irregularities regarding the right to seek asylum and access to the asylum procedure were not established in border police stations', pagina 24).

Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn ('Observations in border police stations established that, in line with Article 6 of the Directive 2013/32 on common procedures for granting and withdrawing international protection, and with the EURODAC Regulation, applications for international protection are received and registered, i.e. applicants are notified of where and how they can apply', pagina 24). Gevallen van teruggedrijving die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen – werden eveneens niet vastgesteld ('Based on the insight into documentation and interviews in border police stations and announced observations of the green border (...) cases of forcible return of irregular migrants were not established which would lead to the violation of Article 4 of Protocol No 4 of the Convention prohibiting collective expulsions...', pagina 24).

Paulo Rangel, Portugees Europarlementslid en rapporteur voor de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone, bezocht in die laatste hoedanigheid in Kroatië het politiekantoor van Cetingrad en het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming in Zagreb. De conclusies van zijn rapport dat op 10.10.2022 in de parlamentscommissie 'LIBE' ('Committee on Civil Liberties, Justice and Home Affairs') werd voorgesteld en besproken zijn dat de procedures van de politie en de opvang van immigranten in Kroatië bevredigend zijn en dat geen sprake is van systemische schendingen van de mensenrechten in Kroatië (https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-9-2022-0264_EN.html#_section2 ;

https://multimedia.europarl.europa.eu/en/webstreaming/committee-on-civil-liberties-justice-and-homeaffairs_20221010-1500-COMMITTEE-LIBE)

Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM. Het 'non refoulement' beginsel is terug te vinden in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020.

Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en teruggedrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Betrokkene verklaarde dat hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België omdat zijn vrienden hierheen kwamen en hij hen simpelweg is gevolgd. We benadrukken dat het niet aan betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat zijn verzoek dient te worden behandeld. Het dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Kroatië omdat hij er niet goed werd behandeld: mensen waren er niet vriendelijk, hij werd er geslagen door de politie en kreeg er geen eten. We merken op dat betrokkene de incidenten in Kroatië niet verder duidde of staaftde en dat hij verder ook geen enkel begin van bewijs aanbracht desbetreffend. We beschikken dus enkel over de mondelinge verklaring van betrokkene. We wensen in dit verband ook te benadrukken dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Kroatische instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Tot slot merken we nogmaals op dat Kroatië partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM wat betekent dat er kan van worden uitgaan dat de Kroatische instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen.

Betrokkene verklaarde dat zijn vingerafdrukken werden genomen in Kroatië maar stelde dat hij er geen verzoek om internationale bescherming indiende. We benadrukken dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene zou aangeven dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Kroatische autoriteiten.

Betreffende de verklaring dat hij geen verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" voor dit land opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië.

Een recente bron is het rapport over asiel en internationale bescherming van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Kroatië (Lana Tučkorić, "Asylum Information Database – Country Report: Croatia – 2022 update", laatste update op 26.06.2023, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/croatia>, verder AIDA-rapport, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene).

Hierin wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublin-verordening aan Kroatië worden overgedragen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming ("Applicants who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the procedure for granting international protection in Croatia", pagina 53). Er wordt vermeld dat verzoekers die hun verzoek impliciet introkken hun initieel verzoek kunnen hervatten wanneer ze terug in Kroatië zijn. Verzoekers die hun verzoek expliciet introkken zullen een navolgend verzoek moeten indienen. (AIDA p. 53)

Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport aantoont dat er geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen. (AIDA-rapport p.87). Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. Het rapport stelt dat geen problemen werden gerapporteerd betreffende de levensomstandigheden. Door renovatiewerken zijn de levensomstandigheden bovendien sterk verbeterd (AIDA p. 87-88).

Het AIDA-rapport vermeldt dat verscheidene NGO's hun bezorgdheid hebben geuit over pushbacks door de Kroatische politie aan de grens. Deze praktijk bleef in 2022 een van de voornaamste problemen binnen het Kroatische asielsysteem (AIDA p.27). We ontkennen niet dat het gebruik van geweld door de politie het voorwerp uitmaakt van kritiek en in een poging de buitengrenzen te controleren en illegale grensoverschrijdingen te verijdelen soms disproportioneel is volgens bepaalde opinies maar in het geval van betrokkene wordt het gebruikte geweld niet concreet geduid en werden er geen concrete bewijzen aangebracht. We willen er in dit verband herhalen dat de situatie van de betrokkene geheel anders is dan die van verzoekers aan de grens die voorwerp zijn van 'push backs' en teruggedrijving. De betrokkene zal namelijk worden overgedragen aan Kroatië als een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

In het Amnesty International Rapport 'Pushed to the edge- violence and abuse against refugees and migrations along the Balkans route' van 2019 (toegevoegd aan het administratief dossier) wordt wel degelijk melding gemaakt van pushbacks en mistoestanden op grote schaal aan de grens met Bosnië maar het betreft hier niet de personen die via de Dublin verordening worden getransfereerd, noch andere personen aan wie reeds de toegang tot de asielprocedure werd verleend, het betreft inbreuken op de internationale verplichtingen van Kroatië door de ordediensten aan de grens ten aanzien van personen aan wie de toegang tot het grondgebied en de toegang tot de procedure voor internationale bescherming wordt ontzegd. Ook de Kroatische ombudsvrouw Lora Vidović is zich bewust van het probleem en publiceerde op 25.07.2019 een aan haar gerichte anonieme brief over de mistoestanden in het kader van haar bevoegdheid om in laatste instantie bij toepassing van artikel 19 van de ombudsman wetgeving het publiek te informeren over mistoestanden waarin ze onvoldoende of geen reactie krijgt vanuit de bevoegde instanties. (toegevoegd aan het administratief dossier) Ook uit deze publicatie leren we dat het in hoofdzaak gaat over acties ten aanzien van groepen van personen die nog geen toegang kregen tot de procedure voor een verzoek tot internationale bescherming, het akkoord tot terugname van Kroatië impliceert dat betrokkene toegang zal krijgen tot de procedure indien hij dat zelf wenst. Er is in hoofd van betrokkene geen risico op persoonlijke blootstelling aan mishandeling door de politie op de grens met Bosnië en indien betrokkene wel het slachtoffer zou worden van mishandeling kan betrokkene binnen Kroatië met zijn klacht terecht bij diverse instanties waaronder de ombudsvrouw en specifieke NGO's zoals o.m. Amnesty International die zich van de mistoestanden bewust zijn en, zo blijkt uit het boven vernoemd rapport, ook binnen de opvangstructuren voor asielzoekers actief zijn.

Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Kroatië in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene stelde dat hij in goede gezondheid is. Het AIDA-rapport vermeldt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers wettelijk gewaarborgd is. Deze toegang omvat spoedeisende hulp, noodzakelijke behandelingen en de behandeling van mentale stoornissen. (AIDA p. 94) De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Kroatië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Tot op heden bracht betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Kroatië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken in deze verder op dat de Kroatische autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatische niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Kroatische autoriteiten (4)”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. De eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering tot schorsing van de terugnrijvingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door verweerder in de nota. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. De tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken dus door het prima facie-karakter ervan. Het prima facie-onderzoek van een door verzoeker aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), moet verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de

definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten (hierna: de Opvangrichtlijn), van artikel 41 van het Handvest, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht het middel toe als volgt:

“1 . Artikel 3 van het EVRM stelt dat: Verbod van foltering Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen .

Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat:

Het verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen

De bepaling van artikel 3 EVRM bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer.

Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM heeft artikel 3 van het EVRM een absoluut karakter (EHRM 21 januari 2011, MSS/Belgie en Griekenland, S 218) .

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering van een kandidaat-vluchteling door Lidstaat naar een andere Lidstaat in toepassing van de Dublin II —verordening een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren .

Het EHRM heeft bij gevolg geoordeeld dat een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan worden gesteld, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een kandidaat—vluchteling in het land van bestemming een ree el gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijzen (EHRM 4 december 2008, Y. / Rusland S 75 ;EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, S 66; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385) .

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van (niet—EU) vreemdelingen naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van (niet —EU) vreemdelingen (EHRM 4 december 2008, Y. / Rusland, S 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië , S 128— 129; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons . / Verenigd Koninkrijk, S 108 in fine RVV 22 november 2011 (arrest nr.

Voor het onderzoek van de algemene situatie in een Land waarnaar de kandidaat-vluchteling wordt verwijderd, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vevat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens (EHRM 21 januari 2011, M. S .S . /Belgie en Griekenland, S 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, EHRM 26 april 2005, Mu slim/Turkije, S 67;

EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, S 99-100 RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)) .

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoonbaar dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië , S 132; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70 . 385)) . In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet

dat de verzoekende partij andere bijzondere kenmerken bewijst die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien hierdoor de bescherming van artikel 3 van het EVRM illusoir zou worden. Om de bescherming van artikel 3 van het EVRM te laten gelden kan men zich baseren op elementen in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het Land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y. /Rusland, S 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, S 148 ; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70. 385) Bovendien dient te worden vermeld dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken een onderzoeksplicht rust om zich er van te verzekeren dat haar beslissingen niet strijdig zijn met artikel 3 EVRM.

Verweerder heeft nagelaten om dit te doen.

Verzoeker wenst te verwijzen naar de volgende landeninfo om aan te tonen dat asielpcedure in Kroatie te wensen overlaat:

On 13 April 2022, the Dutch Administrative Jurisdiction Division of the Council of State ruled that the IND is obliged to do further research on the situation of applicants for international protection being transferred to Croatia under the Dublin III Regulation. This is due to reports of frequent pushbacks (including of applicants who are transferred to Croatia from another EU member state), which may result in a violation of the principle of non-refoulement. On 30 May 2022, the Minister for Migration announced that until this research is concluded, no Dublin transfers to Croatia will be carried out.¹⁷⁶

In 2022, German Administrative Court of Stuttgart upheld an appeal against a Dublin transfer to Croatia due to systemic deficiencies in the asylum procedure, characterised by the fact that applicants who have withdrawn their application before an assessment on substance are treated as subsequent applicants upon their return, which entails a risk of refoulement. The Court also suggested there may be systemic deficiencies because of the frequent indications both of violent pushbacks and chain deportation of Dublin returnees.¹⁷⁷

The Belgium Council of Alien Law Litigation in its two decisions in 2022 - 278 106178 and 278 108179 suspended Dublin transfers to Croatia due to structural deficiencies identified for what concerned the asylum procedure and reception conditions, namely, absence of legal aid for part of the procedure and absence of a screening process for torture victims. In Switzerland, in the course of 2022, the Federal Administrative Court rejected several appeals against Dublin transfers to Croatia.¹⁸⁰ The Court considered that reception conditions, although not perfect, were acceptable and that in case they were not applicants could revert to NGOs and courts for help. Cases of mistreatment by border guards were considered as individual isolated acts rather than proof of patterns of violation of international law by Croatia or of a general will to mistreat migrants; medical infrastructure was considered similar to that of Switzerland and any deficiencies could be mitigated thanks to support from NGOs and by the fact that Swiss authorities would inform Croatia of medical needs of the applicants zie pagina 50 van dit rapport <https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/06/AIDA-HR-2022-Update.pdf> Vooral nu dit akkoord op basis van artikel 20 (5) van Verordening nr 604/2013 is.

Verweerder stelt zelf dat Kroatie zich niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene, maar de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat, die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene, zal verder zetten en afronden.

Kortom: Verzoeker zal in detentie belanden in afwachting van deze procedure en dan uitgewezen.

Het is zeer vreemd at noch België noch Kroatie weet welk land verantwoordelijk is voor de behandeling van deze asielaanvraag!

Verzoeker meent dat hij het recht heeft om te weten dat zijn asielaanvraag in Kroatie behandeld zal worden.

Uit de bestreden beslissing blijkt dit niet. De motivering in de bestreden beslissing lijkt op een motivering in een derdewereldland.

Verweerder stuurt verzoeker naar duisternis en ze stelt dat verzoeker bij zijn aankomst zal weten wat met hem gebeurt.

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing intern strijdig gemotiveerd is. Langs ene kant werd verwezen naar de asieli situatie in Kroatië en langs andere kant stelt verweerder dat ze niet zeker is of verzoekers asioldossier in Kroatië zal behandeld worden.

Verweerder stelt dat verzoeker na zijn overdracht in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming door de wet voorziene bijstand en opvang zal krijgen.

Verzoeker meent dat dit helemaal niet gebaseerd is op de waarheid.

Verzoeker zal in detentie belanden in afwachting van een definitieve beslissing over zijn lot OF op straat omdat dit een volgend verzoek is.

Verzoeker vindt het zeer merkwaardig en intern tegenstrijdige motivering wanneer verweerder stelt Kroatië partij is bij het Verdrag van Gene betreffende de status van vluchtelingen van 1951 en dat asiellozoekers tot een negatieve beslissing geen recht op een pro deo advocaat hebben.

Is dit zich houden aan de internationale verplichtingen?

Dat verweerster nog durft te stellen dat gebrek aan juridische rechtsbijstand door een raadsman niet als tekortkoming mag beschouwd worden, is veelzeggend!!

Verweerster stopt niet door zichzelf en uw Raad te misleiden door het volgende te stellen:

Push back met geweld komt nog steeds voor in 2022 maar Kroatië staat sinds 2020 onder aandacht van EU – ombudsman en de Raad van Europa.

Waarom heeft dan deze aandacht tot 2022 niet opgeleverd?

Omdat Kroatië aan 'zijn laarzen lappen politiek' meedoet.

Langs ene kant stelt Kroatië dat ze niet weet wat ze met verzoeker doet en langs andere kant stelt ze dat ze verzoeker toegang zal geven tot de procedure van internationale bescherming.

Is dit een opvang in een gesloten of opencentrum?

Verweerster maakt zich opnieuw schuldig aan een tegenstrijdig intern motivering door te stellen dat de situatie van verzoeker niet vergelijkbaar is met de vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs'.

Verweerster heeft het blijkbaar over het hoofd gezien dat dit akkoord op basis van artikel 25 (5)[sic] is.

Dit betekent dat Kroatië niet weet wat ze met verzoeker zal doen.

Verzoeker is ziek en hij kan niet goed lopen. De Raadsman van verzoeker heeft aan het asielcentrum gevraagd om een kopie van zijn medisch dossier over te maken. Verzoeker wenst ook de aandacht van uw Raad vestigen aan de volgende punten. Verzoeker meent daarom dat een uitwijzing naar Kroatië niets anders zal zijn dan onderworpen te worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM."

Verzoeker citeert artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest en geeft een theoretische toelichting bij deze grondrechten. Hij stelt dat op de Dienst Vreemdelingenzaken een onderzoeksplicht rust om zich ervan te verzekeren dat de beslissingen niet strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM. Volgens verzoeker heeft de gemachtigde dit in casu nagelaten. Hij citeert uit het AIDA-rapport van 2023 om aan te tonen dat de asielprocedure in Kroatië te wensen overlaat. Zo wordt er in het rapport verwezen naar een arrest van de Nederlandse Raad van State van 13 april 2022, naar een vonnis van het Duits administratief rechtscollege van Stuttgart en twee arresten van de Raad waarin Dublinoverdrachten naar Kroatië werden geschorst. Verzoeker citeert ook de passage uit het rapport waarin wordt gesteld dat het hoogste Zwitsers administratief rechtscollege verschillende beroepen tegen overdrachten naar Kroatië heeft verworpen.

Verzoeker gaat verder door te stellen dat het akkoord genomen is op grond van artikel 20, 5 van de Dublin III-verordening. De gemachtigde zou stellen dat Kroatië zich niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van het verzoek van verzoeker, maar de werkzaamheden tot het bepalen van de lidstaat die verantwoordelijk is zal verderzetten en afronden. Verzoeker voert aan dat hij in detentie zal belanden in afwachting van die procedure en vervolgens uitgewezen zal worden.

Volgens verzoeker is het vreemd dat noch België, noch Kroatië weten wie verantwoordelijk is voor de behandeling van het beschermingsverzoek. Hij heeft het recht te weten dat zijn aanvraag in Kroatië zal behandeld worden. Volgens verzoeker wordt hij de duisternis in gestuurd en zal hij volgens de gemachtigde pas bij aankomst weten wat er met hem gebeurt. Verzoeker ziet ook een tegenstrijdige motivering in het feit dat de beslissing enerzijds ingaat op de asielsituatie in Kroatië en anderzijds stelt dat niet zeker is of verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming in Kroatië zal behandeld worden.

Verder betwist verzoeker het motief dat hij in Kroatië de door de wet voorziene bijstand en opvang zal krijgen. Hij stelt in detentie te zullen belanden of op straat te zullen worden gezet omwille van het navolgend verzoek. Verder acht hij het eveneens tegenstrijdig te stellen dat Kroatië partij is bij het Vluchtelingenverdrag maar dat asielzoekers tot aan een negatieve beslissing geen recht op een pro deo advocaat hebben. Volgens verzoeker is dit strijdig met de internationale verplichtingen en is het gebrek aan juridische bijstand door een raadsman een tekortkoming.

In een volgend punt gaat verzoeker in op de pushbacks met geweld en het motief dat dit ook in 2022 nog steeds voorkomt, ondanks de aandacht van de EU-ombudsman sedert 2020. Bijgevolg heeft de aandacht van de EU-ombudsman niets opgeleverd. Verder in het verzoekschrift acht verzoeker de motivering opnieuw tegenstrijdig door te stellen dat zijn situatie niet vergelijkbaar is met de vreemdelingen die voorwerp zijn van "push backs", terwijl het akkoord steunt op artikel 25, 5 van de Dublin III-verordening, hetgeen zou inhouden dat Kroatië niet weet wat het met verzoeker zal doen.

Vervolgens gaat verzoeker in op het feit dat Kroatië enerzijds niet weet wat ze met verzoeker doet en anderzijds stelt dat verzoeker toegang zal krijgen tot de procedure voor internationale bescherming.

Tot slot stelt verzoeker dat hij ziek is en niet goed kan lopen en dat de raadsman aan het opvangcentrum heeft gevraagd het medisch dossier over te maken. Hij concludeert met de stelling dat een uitwijzing naar Kroatië een onmenselijke en vernederende behandeling zal betekenen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Beoordeling

Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoeker niet toelicht op welke wijze de bestreden beslissing artikel 41 van het Handvest schendt, dermate dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*" Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van verzoeker (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Wanneer lidstaten de Dublin-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat wie verzoekt om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli

2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

Om te beoordelen of de verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van de verzoeker naar Kroatië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie, vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan zijn geval, moet de verzoeker over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Ook op de gemachtigde rust, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

Het Hof van Justitie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Artikel 3.2, tweede lid, van de Dublin III-verordening bepaalt daarom het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (cf. HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

Waar verzoeker erop wijst dat in het verleden de Nederlandse Raad van State, het Duits administratief rechtscollege in Stuttgart evenals de Raad overdrachten aan Kroatië hebben geschorst, heeft hij een punt. De Raad begrijpt wel niet waarom verzoeker naar de Zwitserse rechtspraak verwijst nu het citaat uit het AIDA-rapport juist stelt dat dit laatste land beroepen tegen overdrachten aan Kroatië verwierp. Echter, wat betreft de verwijzing naar de arresten van de Raad betrof dit zaken waarin geen algemene garanties voorlagen, hetgeen anders is in de huidige zaak. Verder blijkt inderdaad dat de Nederlandse Raad van State in april 2022 aan de IND oplegde om bijkomend onderzoek te doen naar de situatie voor Dublinterugkeerders naar Kroatië omwille van rapporten die gewag maakten van veelvuldige pushbacks, ook wat betreft Dublinterugkeerders, hetgeen kon resulteren in een schending van het non-refoulementbeginsel. Er diende onderzocht te worden of er sprake is van systeemfouten. Echter, bij arrest nr. 202303599/1/V3 van 13 september 2023 oordeelde de Raad van State Nederland dat dit onderzoek werd gedaan en dat de *“situatie [...] wezenlijk anders [is] dan op het moment van de uitspraak van de Afdeling van 13 april 2022.”* In zijn arrest wijst de Raad van State eveneens op de algemene garanties die de Kroatische overheid thans geeft waarin uitdrukkelijk werd bevestigd dat Dublinclaimanten als vreemdeling zullen worden opgenomen in de nationale asielprocedure, al dan niet na het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Hij stelt dat de Nederlandse staatssecretaris *“zich terecht op het standpunt [heeft] gesteld dat hij op basis van de bevindingen uit het door hem verrichte onderzoek voor Kroatië uit mag gaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.”* Bijgevolg kan verzoeker thans niet langer dienstig naar de voormelde arresten verwijzen.

Vervolgens moet de Raad vaststellen dat verzoeker zeer regelmatig in zijn betoog terugkomt op het feit dat de bestreden beslissing zou steunen op een akkoord op grond van artikel 20, 5 van de Dublin III-verordening. Deze bepaling luidt in de eerste alinea als volgt: *“5. De lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, is verplicht om, op de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is.”* De bepaling heeft inderdaad betrekking op de situatie dat in Kroatië de procedure rond het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat nog niet afgerond zou zijn. Echter, uit de bestreden beslissing blijkt dat er geenszins een akkoord is gegeven door Kroatië op die bepaling van de Dublin III-verordening. De terugname steunt op artikel 25, 2 van de Dublin III-verordening, meer bepaald de situatie waarin een lidstaat niet binnen de termijn bepaald in artikel 25, 1 op het terugnameverzoek heeft geantwoord en dan van rechtswege de verantwoordelijke lidstaat wordt (tacit agreement). Het gehele betoog van verzoeker dat Kroatië aldus nog de Dublinprocedure moet afronden, niet zou weten welk land verantwoordelijk is, of dat de gemachtigde niet zeker zou zijn of verzoeker zijn asioldossier in Kroatië zal behandeld worden, is niet dienstig.

Evenmin neemt de Raad aan dat is aangetoond dat de problematiek van de pushbacks nog een gegeven is dat een Dublinterugkeerder zou kunnen treffen. De gemachtigde kan inderdaad op redelijke wijze stellen dat de situatie van verzoeker als Dublinterugkeerder niet vergelijkbaar is met de vreemdelingen die aan de grens een illegale grensoverschrijding trachten te doen om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Thans zal de overdracht van verzoeker op een gecontroleerde wijze aan Kroatië gebeuren op grond van de Dublin III-verordening. Waar verzoeker stelt dat de gemachtigde daarbij over het hoofd ziet dat er een akkoord is op grond van artikel 25, 5 van de Dublin III-verordening, bestaat geen dergelijke bepaling in de Dublin III-verordening. De Raad stelde supra reeds dat verzoeker er herhaaldelijk verkeerd is vanuit gegaan dat het akkoord op artikel 20, 5 van de Dublin III-verordening steunt, terwijl het in casu een stilzwijgend akkoord betreft op grond van artikel 25, 2 van de Dublin III-verordening. De Raad ziet overigens het verband niet met de rechtsgrond voor het terugnameakkoord. Pushbacks betreffen inbreuken op de internationale verplichtingen van Kroatië door de ordediensten aan de grens ten aanzien

van personen aan wie de toegang tot het grondgebied en de toegang tot de procedure voor internationale bescherming wordt ontzegd. In casu maakt verzoeker niet aannemelijk dat ook in het geval van een gecontroleerde overdracht, gesteund op de Dublin III-verordening, hij na aankomst geen toegang zal krijgen tot het grondgebied en geen toegang zal krijgen tot de procedure voor internationale bescherming. Die vrees onderbouwt hij niet met enig rapport.

Wat betreft de vrees van verzoeker dat hij na overdracht enkel een volgend verzoek zou kunnen indienen, blijkt dat de gemachtigde in de bestreden beslissing wijst op de algemene garanties die Kroatië heeft verstrekt in een schrijven van 3 november 2022. In deze garanties, die zich in het administratief dossier bevinden, stelt Kroatië : *“The Republic of Croatia applies the Dublin Regulation and allows applicants for international protection who have been returned under that Regulation to submit a new application for international protection upon return, which is not treated as a subsequent application. Such an application guarantees the applicant to reside in the Republic of Croatia and the examination of merit of their application. It is also possible under Article 46(4) of the General Administrative Procedure Act to continue the previously suspended procedure (eigen onderlijnen).”* De gemachtigde wijst in de bestreden beslissing ook op hetgeen dienaangaande in het AIDA-rapport staat en hieruit blijkt dat enkel indien een verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming uitdrukkelijk heeft ingetrokken, hij een volgend verzoek zal moeten indienen. Indien er evenwel sprake is van een impliciete intrekking als gevolg van het verlaten van Kroatië voor het einde van de procedure, dan kunnen deze betrokkenen hun initiële procedure hervatten.

Anders dan verzoeker opwerpt, kan de Raad niet volgen dat er thans ernstige aanwijzingen voorliggen dat verzoeker in geval van overdracht naar Kroatië zal verstoken blijven van adequate opvang en op straat zal belanden. In de voornoemde algemene garanties van de Kroatische overheid van 3 november 2022 wordt bevestigd dat alle verzoekers om internationale bescherming worden voorzien van adequate opvang, gezondheidszorg, juridische bijstand en een effectief rechtsmiddel vanaf de dag dat zij de wil uiten om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Ook de informatie onder het hoofdstuk over de situatie van de Dublinterugkeerders in het AIDA-rapport waar beide partijen zich op steunen, maakt geen gewag van een probleem om toegang te verkrijgen tot opvang voor Dublinterugkeerders. De combinatie van de informatie in het AIDA-rapport, met de algemene garanties van november 2022, waarnaar de gemachtigde in de bestreden beslissing ook verwijst, maken dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker op straat zal belanden in geval van overdracht aan Kroatië. Wat betreft de vrees dat verzoeker zal gedetineerd worden na overdracht, leest de Raad evenmin in het AIDA-rapport iets dat deze vrees kan onderbouwen. Zo stelt het rapport *“According to the knowledge of the Croatian Law Centre, Dublin returnees do not face difficulties in accessing the reception system and material reception conditions.”*

Verder stipt verzoeker aan dat hij geen recht zal hebben op een pro deo advocaat “tot een negatieve beslissing”, waarmee hij doelt op de eerste bestuurlijke fase. Volgens verzoeker is dit strijdig met de internationale verplichtingen en een tekortkoming.

De Raad heeft er echter al vaak op gewezen dat blijkens artikel 20 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) de lidstaten er enkel moeten voor zorgen dat op verzoek kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging wordt geboden in de in hoofdstuk V van deze richtlijn bedoelde beroepsprocedures. Deze rechtsbijstand en vertegenwoordiging omvat ten minste het opstellen van de vereiste procedurestukken alsook de deelname, namens de verzoeker, aan een zitting van een rechterlijke instantie van eerste aanleg. Ook artikel 27, laatste lid van de Dublin III-verordening luidt in dezelfde zin dat de rechtsbijstand ten minste het voorbereiden van de vereiste procedurestukken en het vertegenwoordigen voor een rechterlijke instantie moet inhouden. Er is dus geen vereiste dat men ook tijdens de administratieve procedure wordt bijgestaan door een advocaat, dermate dat die regelgeving in Kroatië in lijn is met het Unierecht en aldus zeker geen systeemfout uitmaakt.

Tot slot wijst verzoeker in het verzoekschrift op een medische problematiek, maar hij heeft dienaangaande niets voorgelegd. Ook ter zitting legt de raadsman van verzoeker niets voor. Bovendien luidt artikel 13 van de Opvangrichtlijn louter als volgt: *“De lidstaten kunnen om redenen van volksgezondheid verzoekers een medisch onderzoek laten ondergaan.”* Verzoeker ontwikkelt geen betoog aangaande een medisch

onderzoek dat hij omwille van de volksgezondheid zou moeten ondergaan, zodat een verwijzing naar deze bepaling niet dienstig is.

Op zitting ontwikkelt de raadsman nog een nieuw middel, door aan te halen dat verzoeker een hazara en sjiïet is en dat indien zijn verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en staatlozen zou onderzocht worden, hij direct erkend zou worden als vluchteling, hetgeen in Kroatië niet het geval is. De Raad stelt vast dat uit het gehoorverslag bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeker inderdaad heeft verklaard hazara en sjiïet te zijn, maar wijst erop dat verzoeker dienaangaande niets in zijn verzoekschrift ontwikkeld heeft en niet blijkt dat zijn etnische afkomst en geloofsovertuiging elementen waren die niet eerder konden worden aangehaald. Verder onderbouwt verzoeker dit standpunt aangaande de beschermingsgraad voor Afghaanse hazara's en sjiïeten in Kroatië op geen enkele wijze.

Eveneens op zitting ontwikkelt de raadsman een middel aangaande het feit dat verzoeker minderjarig is en ten onrechte door het leeftijdsonderzoek als meerderjarig werd beschouwd. Een minderjarige niet begeleide verzoeker om internationale bescherming kan niet worden overgedragen. Hij geeft aan dat dergelijke leeftijdsonderzoeken bedoeld zijn om groeistoornissen bij een blanke persoon uit de middenklasse vast te stellen, terwijl verzoeker niet blank is, noch tot de middenklasse behoort. In het verzoekschrift heeft verzoeker dit enkel in de feiten aangehaald, doch niet als middel ontwikkeld. Verweerder wijst er ter zitting op dat niet blijkt dat een beroep bij de Raad van State werd ingediend tegen het resultaat van het leeftijdsonderzoek. De raadsman van verzoeker beaamt dit maar legt uit dat zijn cliënt pas 3 à 4 maanden na het leeftijdsonderzoek hem als advocaat kreeg toebedeeld, zoals dat standaard zou gebeuren bij honderden jonge verzoekers van internationale bescherming die een leeftijdsonderzoek moeten ondergaan, en dat in die periode de beroepstermijn van 60 dagen reeds is verstreken om bij de Raad van State een beroep in te dienen. De Raad wijst erop niet bevoegd te zijn om zich uit te spreken over het leeftijdsonderzoek en stipt aan dat voor de Raad van State steeds kan aangehaald worden dat het onmogelijk was tijdig een beroep in te dienen in het licht van het recht op een effectief rechtsmiddel (naar analogie RvS 4 november 2021, nr. 252.042).

Een schending van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest, van artikel 13 van de Opvangrichtlijn, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt prima facie niet.

Het middel is niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde, de voorwaarde van de ernstige middelen, is bijgevolg niet voldaan. Dit volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend vierentwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M. HEIRBAUT,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. HEIRBAUT

A. MAES